

Możecie mi nie wierzyć,
ale powiem wam jedno:

na takiej karuzeli jeszcze nie byliście!

Na pewno odwiedzaliście różne lunaparki i place zabaw,
ale podobne atrakcje zdarzają się rzadko.

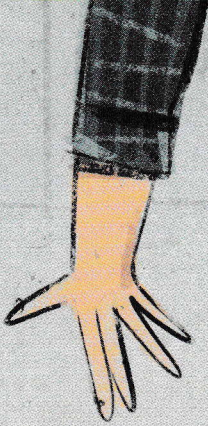
Dziś nie są moje urodziny, więc nie bardzo wiem,
z jakiej okazji zabrano mnie do tego parku rozrywki.

Wszystko jedno,
najważniejsze to korzystać z okazji.

Szybko wskoczyłam na karuzelę
i jechałam na niej

-Wiuuuu!

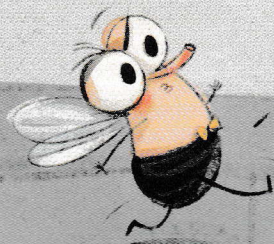
Potem wymyśliłam nową zabawę.
Zaczęłam biec w przeciwnym kierunku i zrobiłam sobie bieżnię,
zupełnie jak prawdziwy sportowiec.

Nieźła frajda!

Ale wiecie co?

Ludzie są jednak strasznie nudni.
Zamiast wsiąść na karuzelę, załadowali na nią walizki.

Nic nie rozumiem: to jest karuzela dla walizek?

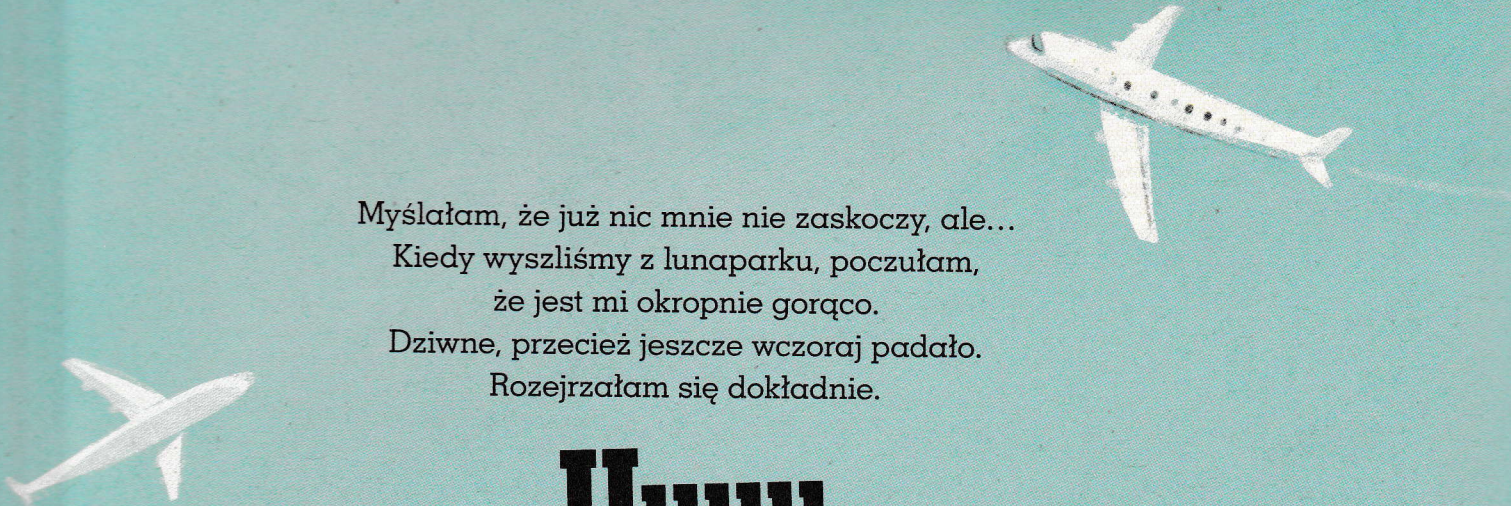
Jak na mój musy rozum,
to nie ma większego sensu.

Marta też stała przy karuzeli i nagle:

cap!

- zabrała z niej mój dom.

Szybko poleciałam więc za nią, żeby się nie zgubić.

Mślałam, że już nic mnie nie zaskoczy, ale...
Kiedy wyszliśmy z lunaparku, poczułam,
że jest mi okropnie gorąco.
Dziwne, przecież jeszcze wczoraj padało.
Rozejrzałam się dokładnie.

„Uuuu...

tym razem to będzie prawdziwa przygoda!”

– pomyślałam.

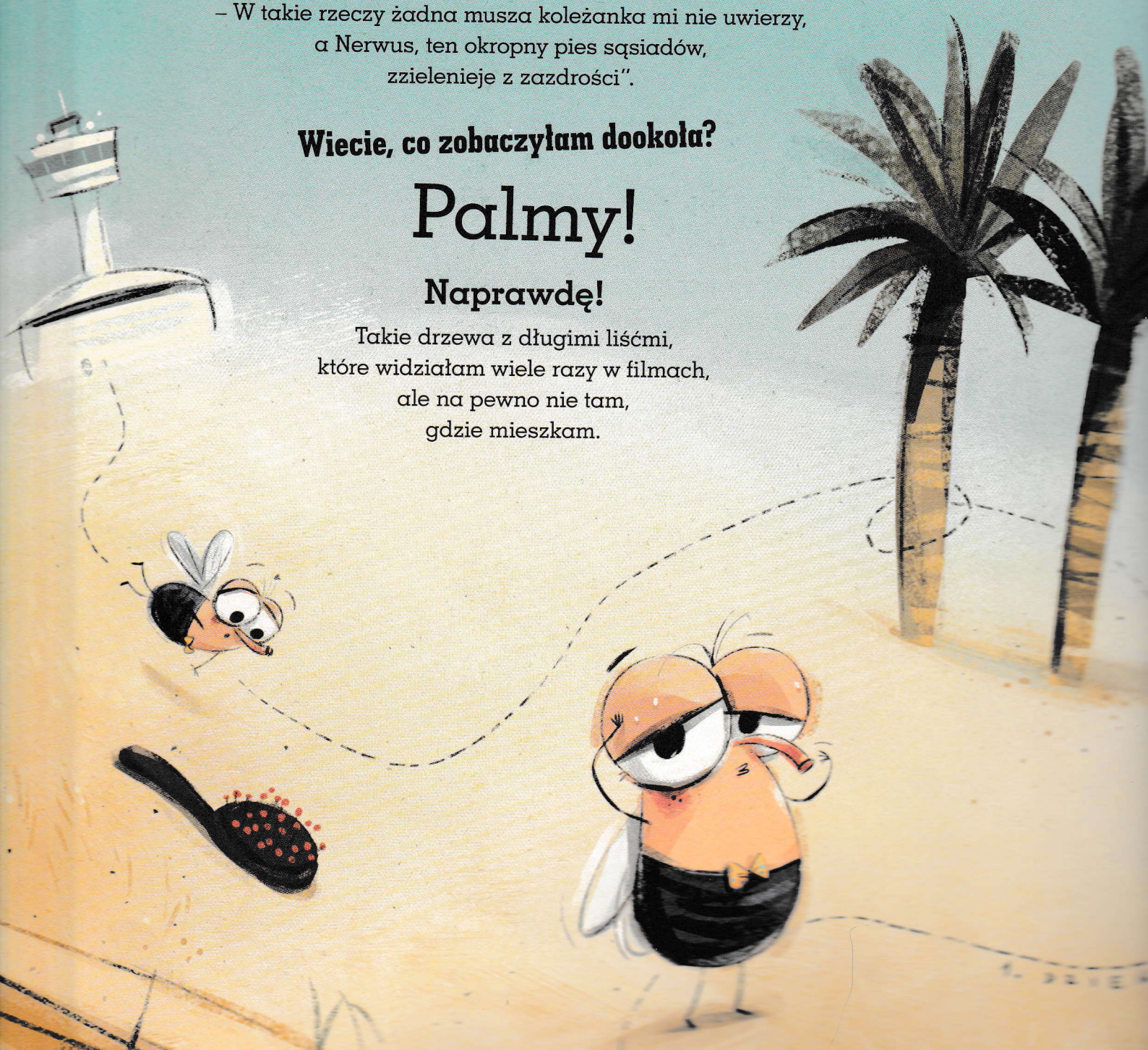
– W takie rzeczy żadna musza koleżanka mi nie uwierzy,
a Nerwus, ten okropny pies sąsiadów,
zzielenieje z zazdrości”.

Wiecie, co zobaczyłam dookoła?

Palmy!

Naprawdę!

Takie drzewa z długimi liśćmi,
które widziałam wiele razy w filmach,
ale na pewno nie tam,
gdzie mieszkam.

NARESZCIE WAKACJE!

– powiedziała rozmarzonym głosem Marta.

Ach, więc to tak?

To o to chodzi:

jesteśmy na wakacjach!

Teraz wszystko jasne!

Komu należą się wakacje bardziej niż mnie,
wyjątkowo pracowitej musze, prawda?

– Jak dobrze będzie odpocząć od tego uciążliwego owada

– westchnęła Marta

i z radosnym uśmiechem ruszyła przed siebie.

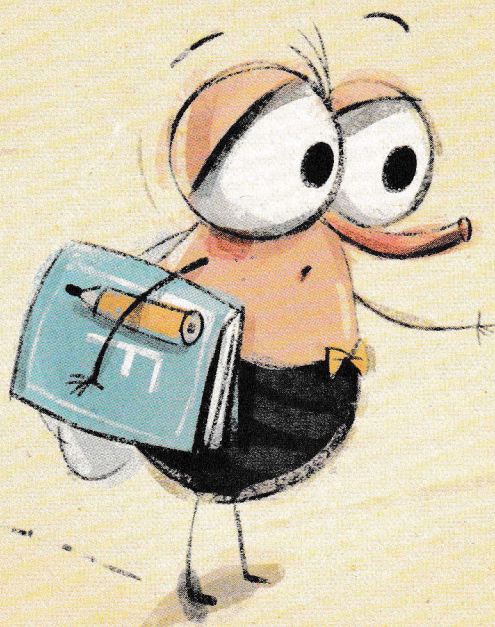
A ja za nią.

Wstałam dziś bardzo wcześnie,
żeby nie tracić ani chwili z wakacji.
Wyleciałam na poranny spacer,
rozejrzeć się po okolicy.

**Bardzo szybko spotkałam tubylców,
czyli muchy,
które tu przebywają na stałe.**

A wiecie, jak to jest:
prawdziwy podróżnik nie siedzi w hotelu,
tylko spędza czas tam, gdzie mieszkańcy, żeby poznać ich zwyczaje.
To właśnie od nich można się dowiedzieć najciekawszych rzeczy o miejscu,
w którym się jest.

**Od razu więc do nich poleciałam,
aby uciąć sobie pogawędkę.**

I czego się dowiedziałam?
Wszystkie tutejsze muchy mają na imię Ola!

OLA!

iHola! (czyt. „ola”) w języku hiszpańskim oznacza po prostu „cześć”. Muchy się nie przedstawiały, tylko witały z Fefe, mówiąc do niej „cześć”.

OLA!

Dziwna sprawa.

Nie wiem, jak im się to nie myli i skąd wiedzą, kto kogo woła, skoro wszyscy mają tak samo na imię...

A było to tak:

pierwsza mucha podaje mi łapkę i mówi: „Ola!”.

To ja odpowiadam: „A ja mam na imię Fefe, miło mi”.

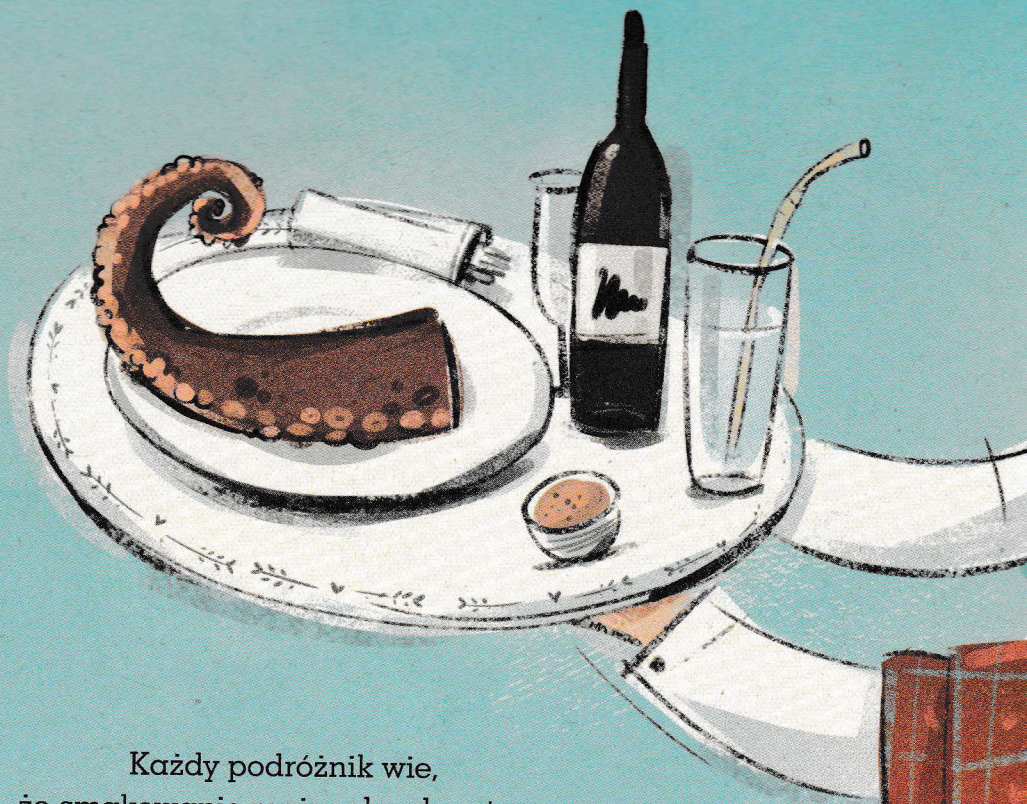
Podlatuje następna i też woła: „Ola!”.

I kolejna mówi to samo: „Ola!”.

I wszystkie grzecznie podają mi łapki na powitanie.

Pierwszy dzień wakacji kończę więc takim spostrzeżeniem:

bardzo miłe i przyjacielskie są mieszkające tu muchy, ale ich rodzice chyba nie mają pomysłów na imiona dla dzieci.

Każdy podróżnik wie,
że smakowanie regionalnych potraw
to jedna z największych przyjemności.
Jak to mówią: jeśli chcesz poznać kulturę jakiegoś kraju,
musisz spróbować jego kuchni.
Jako mucha jestem smakoszką dań wszelakich,
więc dziś postanowiłam się udać do restauracji.

Trafiłam akurat na porę obiadową.

W lokalu był tłum gości.
Usiadłam przy cudzym talerzu,
jak musza kultura nakazuje, i czekałam,
aż pojawi się na nim coś pysznego.

Wtem zaniemówiłam z przerażenia!

Do stolika zbliżał się kelner,
ale to, co niósł,
to była gruba przesada,
nawet jak na muszy apetyt!

Do stołu
nie przyniesiono potwora,
ale smażoną ośmiornicę.
W Hiszpanii mówi się na nią *pulpo*.
A Fefe zjadła inną hiszpańską
potrawę – omlęt ziemniaczany
nazywany *tortilla*
(czyt. „tortija”).
Jest pyszny!

Na tacy leżał prawdziwy potwór!

Podziękowałam za taką ucztę i z krzykiem uciekłam z restauracji.

Na szczęście szybko znalazłam coś porządnego do jedzenia.
Zaraz obok trafiła mi się prawdziwa wyżerka – do wyboru całe menu!

To był chyba specjalny bufet dla much.

Najbardziej smakował mi omlecek ziemniaczany.

Taki przysmak to rozumiem!

Ten dzień kończę więc najedzona do syta,
ale na wspomnienie dziwnego potwora
na talerzu nadal dostaję czkawki.

Do muszych mądrości dopisuję dziś w dzienniku informację:
tutejsze tradycje kulinarne są bardzo podejrzane.

3. DZIEŃ W KRAJU